

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΟΥΣΒΙΤΣ

79

ΧΡΟΝΙΑ

ΠΟΤΕ
ΞΑΝΑ

79 χρόνια... Ποτέ ξανά

Στις 15 Μαρτίου του 43 από τον παλιό σταθμό ξεκίνησε το πρώτο τρένο για το Άουσβιτς-Μπίρκεναου. Το τρένο είχε 30 βαγόνια, για να μεταφέρουν οκτώ άλογα το καθένα. Σε κάθε βαγόνι στοιβάχτηκαν με τη βία 80 άνθρωποι.

Χωρίς νερό. Χωρίς τίποτα. Ο ένας πάνω στον άλλον. Γέροι, γυναίκες, άντρες, παιδιά, βρέφη, ετοιμοθάνατοι, ετοιμόγεννες, λεχώνες. Κατοικούσαν όλοι σε τέσσερις δρόμους. Πίσω από αυτόν τον τοίχο. Υπάρχουν ακόμη, με ονόματα αλλαγμένα. Ήταν ο συνοικισμός Βαρόνου Χιρς. Ήταν άνθρωποι φτωχοί, εργάτες, πλανόδιοι, άνεργοι, χήρες, ανήλικα παιδιά. Οι μισοί κάτοικοι ήταν ανήλικα παιδιά.

Σ' αυτούς τους δρόμους ζούσαν 120 άντρες που είχαν πολεμήσει στην Αλβανία, με τη στολή του Έλληνα στρατιώτη. Ένας στους τέσσερις γύρισαν τραυματίες. Μερικοί ακρωτηριασμένοι. Σ' αυτούς τους δρόμους ζούσαν 100 χήρες που έσερναν μαζί τους παιδιά και μπόγους.

Όταν ο συνοικισμός Βαρόνου Χιρς άδειασε, οι Γερμανοί μετέφεραν στα άδεια δωμάτια του άλλους Εβραίους. Ήταν οι Εβραίοι από το συνοικισμό Στασιόν Τσίκο. Ακόμη πιο φτωχοί. Ζούσαν σε παράγκες και κατοικίες αυτοσχέδιες, ανάμεσα στο σταθμό και το Βαρδάρη. Από αυτό εδώ το σημείο, 80 άτομα σε κάθε βαγόνι, οι κάτοικοι του Στασιόν Τσίκο μεταφέρθηκαν σαν σήμερα στο Άουσβιτς. Ύστερα, στα άδεια δωμάτια του Βαρόνου Χιρς μεταφέρθηκαν με τη βία εργάτες, γέροι, άνεργοι και νοικοκυρές, παιδιά και έφηβοι από το Ρεζί Βαρδάρ. Που σήμερα το λέμε Ξηροκρήνη. Φορτώθηκαν κι αυτοί στα τρένα με τη βία από αυτό εδώ το σημείο.

Έτσι, ένας προς έναν μεταφέρθηκαν εδώ οι Εβραίοι από όλους τους συνοικισμούς της πόλης και στάλθηκαν για να πεθάνουν στο Άουσβιτς.

Είμαστε εδώ για να φωνάξουμε τα ξεχασμένα ονόματά τους.

Είμαστε εδώ για να τιμήσουμε τη θολή μνήμη τους.

Είμαστε εδώ για να διατηρήσουμε τη μνήμη τους.

Είμαστε εδώ για να θυμήσουμε ότι ο θάνατος τόσων αθώων ανθρώπων δεν ήταν τυχαίο γεγονός.

Οι άνθρωποι αυτοί κατηγορήθηκαν ότι ήταν η ρίζα κάθε κακού. Πολιτικές δυνάμεις τους κατηγορήσαν ότι ήταν η ρίζα κάθε κακού. Εκατομμύρια Γερμανοί πείστηκαν ότι οι Εβραίοι ήταν η ρίζα κάθε κακού. Εκατομμύρια Ευρωπαίοι ανέχτηκαν χιλιάδες Βαρόνου Χιρς, χιλιάδες Στασιόν Τσίκο, χιλιάδες Ρεζί Βαρδάρ. Αυτή η ανοχή επέτρεψε το τεράστιο έγκλημα.

Τιμούμε τη μνήμη των θυμάτων σημαίνει καμία ανοχή.

Καμία ανοχή, καμία αδιαφορία.

Αυτό ας σκεφτούμε, κάνοντας ενός λεπτού σιγή.

Μουσικό Μέρος

Σύνολο εγχόρδων του Τμήματος Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης
του Πανεπιστημίου Μακεδονίας

Ερμηνεύει έργα των Ernest Bloch (Nigun) και Maurice Ravel (Kaddish)

Σόλο βιολί: Ευαγγελία Κουτσοδήμου, Σοπράνο: Σοφία Βασιλειάδου

Επιμέλεια: Δημήτριος Χανδράκης, Καθηγητής

Χαιρετισμοί

Κωνσταντίνος Ζέρβας, Δήμαρχος Θεσσαλονίκης

Δαυίδ Σαλιτιέλ, Πρόεδρος Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης

Νικόλαος Γ. Παπαϊωάννου, Πρύτανης Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Στυλιανός Δ. Κατρανίδης, Πρύτανης Πανεπιστημίου Μακεδονίας

Αθανάσιος Καΐσης, Πρόεδρος Διοικούσας Επιτροπής Διεθνούς Πανεπιστημίου της
Ελλάδος

Μαργαρίτης Σχοινάς, Αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την προώθηση
του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής

A.E. Yossi Amrani, Πρέσβης του Κράτους του Ισραήλ

Χαιρετισμός της Α.Ε. της Πρόεδρου της Δημοκρατίας Κατερίνας Σακελλαροπούλου

Μουσικό Μέρος

Συναυλία από την Φιλαρμονική Εταιρία Μάντζαρως

Ερμηνεύει:

- Edvard Grieg: Death of Ase

- Sholom Secunda: Donna-Donna

- Josef Hadar: Bo yabo haboker

- Moshe Ha Elion: La Djojenika al Lager

- Yasmin Levy: Adio Kerida

Συμμετέχει η Νεανική Χορωδία Μεθοδίου και Κυρίλλου Θεσσαλονίκης

Σολίστ η σοπράνο Μαριάντζελα Χατζησταματίου

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ